

Jaume Cela i Núria Cela

Un conte de pèls i plomes

Il·lustracions de Lluís Farré

Estimada amiga gallina,

No et deu molestar que et tracti d'amiga, tot i que ens vam conèixer ahir tinc la sensació d'haver-te conegut des de sempre. Ahir va ser un dia molt especial. L'amo, només llevar-se, vaig sentir que em deia: «Apa, Neska, que anem a passeig fins a casa d'uns amics que viuen a Tavèrnoles. Estaràs contenta, que viuen enmig del camp i podràs córrer com una boja!». I jo em pregunto: què redimonis sap el meu amo de si tinc ganas de córrer com una boja! Doncs no, vas ben equivocada, li volia respondre, però vaig callar perquè

els nostres amos –m’imagino que a tu et deu passar el mateix– si s’assabenten que parlem millor que ells i que sabem escriure i enviar cartes per correu electrònic serien capaços de portar-nos a la tele. Són molt especialots, els humans, gent de pocs recursos i d’idees molt fixes. Si s’adonessin que les bèsties parlem ens penjarrien a les xarxes socials i vinga espectacle. Per tant, vaig callar i no vaig bellugar ni la cua. I saps per què em feia mandra? Doncs perquè m’entaforen darrere de tot del cotxe, ja que al davant hi van els tres reis de la casa, que per ordre d’arribada a aquest món són: en Nil, l’Aran i en Lau. I em sorprèn la mania que tenen els de casa amb els accidents geogràfics per triar noms, perquè el gran té nom de riu i un riu que es veu –ho he llegit als diaris que la mestressa deixa damunt del sofà després de repassar-los i rondinar una estona per com va el món– que està ple de cocodrils i amb els cocodrils més val no tenir-hi tractes, que tenen unes boques que semblen túnels i unes dents

que fan por només de mirar. El segon porta el nom d'una vall i d'unes illes que jo no les he visitat mai i que diuen que són molt boniques, però posar un nom d'illes al teu fill, el nom d'un tros de terra rodejat d'aigua per totes bandes, no em sembla una bona idea, però jo callo perquè no és pas fill meu. I el tercer també té nom d'illa.

Et deia que em fa mandra perquè m'entaforen darrere de tot amb els paquets, les bosses, el menjar –però vigila no tocar res, Neska, ni olorar-lo– i els tres nens donant la tabarra tot el viatge, que si tinc pipí, que si tinc gana, que si en Nil m'està molestant, que si fa calor, que si naps, que si cols, vaja, què t'he d'explicar perquè tu també deus estar contenta amb la parella que tens a casa. I es veu que això dels noms geogràfics s'encomana perquè em sembla recordar que la nena gran de casa teva es diu Lena, nom de riu, no podia ser d'una altra manera, i la petita, Lu, més curt impossible. Lu és un nom de muntanya, no sé si ho sabies, una muntanya de la

Xina, que fa molt de goig, segons he llegit, però mira el mapa i veuràs que la Xina arriba a ser lluny, però ben lluny. Quin martiri si hi haguéssim d'anar tots junts dins del cotxe! Sort que no li han posat a cap criatura Titicaca, que és el nom d'un llac, però callo perquè no vull donar idees, que la família encara pot augmentar.

Doncs he pensat que t'escriuré, si em dones permís, uns quants correus explicant-te coses de la ciutat i tu em pots contestar fent-me cinc cèntims del poble on vius.

Ben mirat va ser una bona pensada que ens deixessin fora de casa mentre dinaven perquè quan vaig veure que t'acostaves on jo jeia fent veure que dormia vaig meravellar-me de la teva cresta, tan vermella, tan lluminosa, tan..., vaja tant de tot i tot bonic. Aleshores em vaig dir: aquesta gallina serà amiga teva i quan vaig saludar-te convençuda que no em respondries res perquè jo no tenia ni la més mínima idea que les gallines sabéssiu parlar com jo –més aviat, i

perdona la franquesa, teniu fama de bledes– veig que tu em respons i em saludes, vaja! Que em vaig quedar de pasta de moniato.

Crec que tu ja t'esperaves el meu correu, perquè em vas donar la teva adreça, però potser et sorprendrà que no hagi esperat ni dos dies per enviar-te el primer missatge. De tant en tant te n'enviaré un i tu em contestes, que ja em vas dir que sabies fer-ho i que sabies jugar a cartes, que jo no en sé, sé jugar al parxís i encara, que escoltaves rock i que et sabies de memòria tots els pobles de la comarca ordenats alfabèticament del dret i del revés. Amb aquesta informació em vaig dir per dins: «Aquesta és una gallina de primera i hem de fer-nos amigues».

Espero el teu correu, si és que acceptes la meva amistat, que penso que sí, però si no, envia a la paperera aquest missatge perquè si la teva mestressa o el teu amo ho descobreixen ho xerraran als meus i ja saps on acabarem: a la tele o a les xarxes socials.

I si pots enviar-me una fotografia amb la cresta ben dreta em farà molta il·lusió i l'ensenyaré a la colla de gosses amb qui em trobo algunes tardes a la plaça del barri per prendre el sol o l'ombra, depèn del temps, i repassar les vides tristes dels tristos gats, que la gran majoria ens cauen com d'un cinquè pis.

Fins aviat, estimada amiga,

Neska